

EDİTÖRDEN

İŞÇİ DURAĞI

■ BAHATTİN YALÇIN

Merhaba işçi dostlarım! Ateşin bulunması, makinaların icadı, sanayi devrimi derken kapitalist bir dünya ortaya çıktı. Kapitalizm ile birlikte modern köleler sınıfı, yani işçi sınıfı doğdu. İşçiler denildiği zaman benim ilk aklıma sabahın erken saatinde, soğukta, kar altında ya da sıcak Temmuz, Ağustos sabahında iş yerine gitmek için beklenen duraklar gelir.

Bu duraklarda güzel sohbetler edilirdi. Bazen tuttuğumuz takımın zaferi ile gururlanır, karşı takımı tutan arkadaşımızla şakalaşırdık. Bazen o kısa 5-10 dakika içerisinde tartışmalar olurdu. İlk bakışmalar ve hatta aşklar doğardı. Anneler, babalar çocuklarının derslerinden konuşurdu. Yani yaşamımızı paylaşırdık. Artık bunlar pek yaşanmaz oldu, konuşmalar paylaşımlar azaldı.

Bugünlerde hayatımız öyle bir hal aldı ki; biz işçiler yaşamayı değil sadece hayatta kalmayı düşünür olduk. Hepimiz pimi çekilmiş bomba gibi ekonomik olarak iyice köşeye sıkışmış durumdayız. Hal böyle olunca ne o eski günlerdeki gibi olabiliyoruz ne de eskiye dönebiliyoruz.

Malum önümüzde bir seçim var. Cumhurbaşkanlığı seçimi ve bizler yine bir durakta bekliyoruz. Gelen otobüs tek adama bağlı. Yasama, yürütme ve yargı bir kişinin emrinde toplanmış. Özgürlükten yoksun bir otobüste mi olacağız ya da bu kötü gidişi değiştirecek miyiz? Şu an bindiğimiz otobüsün hali ortada... Biz işçiler için daha iyi bir otobüs şansını kaçırmamalıyız. İşçi düşmanlarına oy verip sonra kaçan otobüsün ardından koşmak zorunda kalmayalım!

İşçiler Birleşince, Dünya Daha Güzel

Ülkenin her yerinde hükümetin tüm engellemelerine rağmen işçiler direnişlerine devam ediyor.

Tuzla Mata Otomotiv işçileri ek zam için iş bıraktılar. Birleşik Metal Gebze Şubesi'nde örgütlü işçiler, işverenin uzlaşmaz tavrı nedeniyle iş bıraktılar. Fiili bir greve dönen eylem sonucunda, işveren 100 arkadaşımızı haksız şekilde işten çıkardı. Eylem 2. haftasına girerken, işçilerin kararlılığı ve coşkusu diğer fabrikalara da örnek oluyor. Birçok fabrikadan mücadeleci işçiler de Mata Otomotiv ile dayanışma gösteriyor. Haydi Mata işçisinin muazzam direnişi ile dayanışmaya!

Bursa Barutçu Tekstil işçisi 9 kadın işçi, insanca çalışma koşulları ve insanca ücret için sendikaya üye oldu. Patron Lütfü Barutçu, sendikaya

üye olmanın yasal hak olması dikkate alınarak, işçileri işten çıkardı. Fabrika önünde direnişe geçen işçiler, 15 gündür anayasal hakları için mücadele ediyor. İşçi düşmanı Lütfü Barutçu, geçtiğimiz günlerde işçilerin bulunduğu direniş alanına ağız açık şekilde, asit dolu tanklar bıraktırmıştı. İşçiler, tanklardan gelen koku nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı. Bütün baskılara karşı direnişin devam ettiği iş yerinde, kadınlar dayanışma ve coşkuyla eylemlerine devam ediyorlar. Barutçu Tekstil işçileri kazanacak, kadın dayanışması kazanacak!

Çerkezköy AKS Elektronik firması patronu, mobbing yaparak işçileri tazminatsız çıkarmaya çalışıyor. Son olarak 15 arkadaşımızı

işten çıkaran patron, tazminat vermemek için madde 49'dan kardeşlerimizin işine son verdi. "Prensip" olarak tazminat vermeyi sevmeyen patron, işçilerin küçücük bir tazminatına bile göz koyuyor. Bu da yetmezmiş gibi 49'dan atarak işçi kardeşlerimizin iş bulmasını da zorlaştırıyor. İşçileri yalnız sanan patron unutmamasın ki, AKS işçisi yalnız değildir. Bu zulmün hesabını soracağız!

Tekirdağ Büyükşehir Belediye işçisi Numan Büyükhacı Çorlu'da belediye otobüsü şoförlüğü yaparken haksız yere işten çıkarıldı. Kendisine yapılan haksızlığı protesto eden Numan, Ankara'ya bir adalet yürüyüşüne başladı. Deprem nedeniyle ara verdiği direnişe yeniden başlayan

işçi kardeşimiz, Şişli Belediyesi önünde direnen Turan Aktaş ile buluşup bir basın açıklaması gerçekleştirdi ve ardından da Ankara'ya doğru tekrar yola çıktı.

Kocaeli Kartonsan grevi kararlılıkla sürüyor. Başiskele'de bulunan Kartonsan fabrikasında çalışan 170 işçi 84 gündür grevde. Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde, patronun önerdiği ücret ile işçilerin talep ettiği arasında büyük fark olması ve zorlu çalışma koşulları nedeniyle başlayan grev, coşkuyla devam ediyor. Patron lehine olan iş sözleşmelerini artık kabul etmeyeceklerini söyleyen işçiler, işçilerin bir arada direnmesinin zafere olan inancı arttırdığını söylüyor. Yaşasın Grev!

Portakal Plastik işçileri uyarı eylemleri gerçekleştirdi. Gebze'de bulunan Portakal Plastik'te, patron ve işçiler arasındaki Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine işçiler, vardiya giriş çıkışlarında iş bırakma eylemlerine başladı. Daha önce işçilerin talebiyle, sendikayla masaya oturacağını söyleyen patron, sözünden dönerek Petrol-İş Gebze Şubesi temsilcilerinin hazırladığı sözleşmeye itiraz etti. Portakal Plastik işçisi kazanacak!

Ümraniye Omega Motor'da sendikaya üye oldukları için işten çıkarılan 17 işçi, fabrika önünde direnişe geçti. Omega Motor, işçilerin haklarını tanımalı, kardeşlerimizi işe geri almalı!

Özel Öğretmenler Sendikası, öğretmenlerin 71 ilde kamu ve özel eğitim kurumlarına istihdamının sağlanması için çağrı yaptı. Sendika, deprem bölgelerinde çok sayıda öğretmenin işsiz kaldığını, sözleşmelerinin açığa alındığını ve maaş alamadıklarını açıkladı.

İstanbul MKS Transformatör fabrikasında, BMİS üyesi 14 sendikalı işçi kardeşimiz işten çıkarıldı. İşçiler çeşitli eylemlerle bu haksız çıkarmayı protesto ettiler. İşçi kardeşlerimiz 28 Şubat'ta

TUZLA MATA OTOMOTİV İŞÇİLERİ EK ZAM İÇİN İŞ BIRAKTILAR. BİRLEŞİK METAL GEBZE ŞUBESİ'NDE ÖRGÜTLÜ İŞÇİLER, İŞVERENİN UZLAŞMAZ TAVRI NEDENİYLE İŞ BIRAKTILAR.

greve başladılar.

Çerközköy Kapaklı'da faaliyet yürüten Sarek Ambalaj'da çalışan 35 işçi, Ağaç-İş sendikasına üyesi oldukları için işten çıkarıldı. Anayasal bir hak olan sendikayı, patronlar kabul etmezken işçi kardeşlerimizi haksız bir şekilde dışarıda bırakıyorlar. Sarek patronu bu haksızlığa son verecek, kardeşlerimiz yeniden işlerine örgütlü olarak dönecekler!

İstanbul Finans Merkezi işçileri, Limak Holding ve AS Teknoloji firmalarından alacaklarını alamadıkları için eylemlerine devam ediyorlar. Son olarak Limak Luxury Hotel önünde eylem yaparken gözaltına alınan işçiler, baskılara rağmen haklarını alınca kadar mücadele edeceklerini açıkladılar.

LCW depo işçisi Serkan Yılmaz deprem bölgesine yardıma gittiği için tazminatsız işten çıkarıldı. İşverenin bu haksız tutumunu kabul etmeyen Yılmaz, sesini duyurmak için eylemlerine devam ediyor. Serkan Yılmaz işe geri alınsın!

Antep Ahenk Halı işçileri daha yüksek bir zam talebiyle iş bıraktılar. İşveren, işçilerin kararlı eylemleri sonucunda

geri adım attı. İşveren zam artışını kabul ederken, depremden sonra çalışılmayan günleri de tam ödeyecek ve kimse işten atılmayacak. Yaşasın Ahenk Halı işçilerinin mücadelesi. Tebrikler Birtek-Sen.

Antep Kartal Halı işçileri % 54 zammı kabul etmeyerek iş bıraktılar. Ekonomik krizin ve enflasyonun ücretlerini erittiğini söyleyen işçiler haklarını istiyor.

Çorlu Taner Triko'da 150 işçi daha iyi çalışma koşulları ve ücretler için direniş başlattı.

Antalya Aksu'da bulunan UNO fabrikasında çalışan 11 işçi Hak-İş'ten DİSK Gıda-İş'e geçtikleri için kod 46'dan işten çıkarıldılar. İşten atılan arkadaşlarımız derhal geri alınmalı, sendikal iradeleri tanınmalıdır!

İstanbul Esenyurt Elif Plastik'te çalışan ve DİSK Lastik-İş sendikasına üye olan 8 işçi arkadaşımız işten çıkarıldı. İşçiler kararlılıkla mücadele edeceklerini açıkladılar. Elif Plastik'e sendika girecek!

Şişli Belediyesi direnişçisi Turan Aktaş 1184 gündür inat ve kararlılıkla direnişi-

ne devam ediyor. Haksızlığa karşı duran Aktaş'ı destekleyelim.

Antep Ünal Sentetik işçileri sefalet ücretlerine karşı iş bıraktı. Ücretler düzelmezse mücadeleye devam edeceğini söyleyen işçiler, emeklerinin karşılığını istiyor.

Tüvtürk Şanlıurfa / Polçak'da sendikalı oldukları için işten çıkarılan işçilerin direnişi 1700 gündür kararlılıkla devam ediyor.

Nakliyat-İş üyesi işçi-

leri yalnız bırakmayalım, destekleyelim!

Ümraniye Dudullu Gamaç Motor Sanayi işçileri, ek zam talebi ile iş durdurdu. Sendikaları Öz Çelik-İş'in de kendilerini yalnız bıraktığını açıklayan işçiler, eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

Ağaç A.Ş.'den şiddet uygulanarak işten atılan **Bilal Atan**'ın işe geri dönüş davası 4 Mayıs'a ertelendi. Atan, deprem faaliyetlerine katılmak için direnişine ara verdi.

LCW DEPO işçisi SERKAN YILMAZ DEPREM BÖLGESİNE YARDIMA GİTTİĞİ İÇİN TAZMİNATSIZ İŞTEN ÇIKARILDI.

LCW depo işçisi Serkan Yılmaz deprem bölgesine yardıma gittiği için tazminatsız işten çıkarıldı. İşverenin bu haksız tutumunu kabul etmeyen Yılmaz, eylemlerine devam ediyor.

KORUNAKSIZ EVLERDE, GÜVENCESİZ İŞ YERLERİNDE BİZ ÖLÜYORUZ.

HELALLEŞMİYORUZ!

“Altılı Masa’nın yayımladığı Mutabakat Metni, ilk bakışta göze çarpan bütün “demokratik ışıltılarına” rağmen biraz dikkatle ele alındığında epeyce sorunlu ve sınırlı bir metindi. Ülkenin çok temel ve tarihsel sorunlarını (Kürt, Alevi, toplumsal cinsiyet vb.) görmezden gelen, ekonomik planda yerli ve yabancı büyük sermayenin çıkarlarını gözetten, işçi sınıfının ve yoksulların yaşam koşullarında bazı iyileştirmeler vaat etse de Saray rejimi tarafından ciddi biçimde sınırlanan ve engellenen sınıfsal hak ve özgürlükler konusunda dış dokunur bir şey söylemeyen bir metin.

Cumhuriyet tarihinin en büyük deprem felâketi, siyasi gündemi bir anda altüst etti. Her şey, bu büyük felâketin ortaya çıkardığı trajik görüntülerin ardında silinip gitmiş gibiydi... Ancak bir başka gelişme, şehirlerin neredeyse tamamen yıkılmasına ve on binlerce can kaybına yol açan korkunç felâketi bile bir anda gölgede bıraktı: Burjuva muhalefetin ikinci büyük partisi İYİ Parti, Millet İttifakı’ndan ayrıldığını açıkladı ve üç gün sonra geri dönerek solcu ve alevi başkanı yalnız bırakmak istemedi.

Oysa çok kısa bir süre önce RTE’nin yürürlükteki anayasaya göre cumhurbaşkanı adayı olup olamayacağı tartışılıyordu. Muhafız kesimler, bir kişinin iki kereden fazla cumhurbaşkanı seçilemeyeceğini açıkça belirten Anayasa maddesini işaret ederek RTE’nin aday olamayacağını söylerken O, sistemin değiştiğini, dolayısıyla “kronometrenin sıfırlandığını” öne sür-

mekteydi. Cumhurbaşkanının bu iddiası, onun yeni “sıfırlamalar” yoluyla hayat boyu başkanlığının yolunu açma niyetine de yoruldu!

OTOKRATİK SARAY REJİMİ

Bir başka önemli gündem maddesi “Altılı Masa’nın yayımladığı Mutabakat Metni”ydi. Ancak bu ilk bakışta göze çarpan bütün “demokratik ışıltılarına” rağmen biraz dikkatle ele alındığında epeyce sorunlu ve sınırlı bir metindi. Ülkenin çok temel ve tarihsel sorunlarını (Kürt, Alevi, toplumsal cinsiyet vb.) görmezden gelen, ekonomik planda yerli ve yabancı büyük sermayenin çıkarlarını gözetten, işçi sınıfının ve yoksulların yaşam koşullarında bazı iyileştirmeler vaat etse de Saray rejimi tarafından ciddi biçimde sınırlanan ve engellenen sınıfsal hak ve özgürlükler konusunda dış dokunur bir şey söylemeyen bir metin.

Gündemdeki bir başka önemli konu da faşist hareket içindeki hesaplaşmanın

sonucunda işlenen siyasi bir cinayetti. Üstü örtülmek istenmesine rağmen muhalif medyanın gayretleriyle gündemde kalan cinayetin bütün ipuçları aynı malum adrese ulaşmaktaydı. İçişleri Bakanı’nın sessizliği de cinayetin içyüzü konusunda fikir veriyordu.

Ardından Pazarcık ve Elbistan merkezli iki büyük deprem yaşandı. Yeraltında meydana gelen bir doğa olayı, yerin üstünde insan eliyle büyük bir felâkete dönüştü. Can ve mal kaybı çok büyüktü. Sadece insanlar ve diğer canlılar değil, bütün çürümüşlüğüyle rejim ve onun yönettiği devlet de enkaz altında kaldı. Felâketin insan hayatı için en kritik birkaç günü boyunca, acı ve dehşet içindeki depremzedeler yanlarında devleti göremediler. Halkın yardımına yine halk koştu; ülkenin dört bir yanından gelen gönüllüler, tonlarca yardım malzemesini bölge halkına ulaştırdı, enkaz altındaki insanları kurtarmaya, çok kötü koşullarda

hayatta kalmaya çalışan yüz binlerce insanı ayakta tutmaya çalıştı. Sonunda devlet geldi ve ilk işi başta sosyalistler ve Kürt siyaseti olmak üzere “kutsal varlığına şirk koşanları” tehdit edip engellemek, gönüllü yardım ve kurtarma seferberliklerine “vaziyet etmek” oldu.

Halkın kendi inisiyatifiyle örgütlenip harekete geçmesi, devlet ve rejim saflarında ciddi bir endişeye yol açmıştı. Resmi gerekçe, işlerin “tek elden koordinasyonu” idi, ama hiçbir şey zamanında ve yeterli biçimde koordine edilemedi.

Felâket, kadroları “arपालık” olarak dağıtılan kurtarma ve koordinasyonla görevli devlet kurumlarının ve ülkenin 155 yıllık en büyük yardım kuruluşu Kızılay’ın yüz kızartıcı hallerini de ortaya koydu. Depremin öncesi ve sonrasında felâketin birinci dereceden sorumlusu otokratik Saray rejimiydi. Başlıca önceliği, etrafında kümelenmiş sermaye gruplarına ser-

vet ve rant aktarımı olan bir iktidarın, yolsuzluk ve betonlaşmaya dayalı neoliberal ekonomi politikalarının başka bir sonucu olamazdı. Neo-Bonapartist rejim, ülkeyi gerçek anlamda bir “suç mahalline” çevirirken, başta emekçiler olmak üzere, halk için de giderek bir “hayatta kalma”, bir “can güvenliği” sorununa dönüşmüştü.

DEVLETİN İYİSİ

Gündemin bir anda her şeyin önüne geçer gibi olan en taze konusuna gelince: İYİ Parti’nin, “devletin bekçi kulübesi” görevini yerine getirdiği Millet İttifakı’ndan ayrılması ve dönmesi, neden ve sonuçlarıyla (araya daha önemli bir şeyler girmezse) en azından seçim süreci boyunca konuşulmaya devam edecek. Ancak, ilan edilmiş gerekçesi ne olursa olsun, işin içinde, Akşener’in geleceğe dair “ikbal” hesaplarının, bazı sermaye kesimleriyle ilişkilerinin ve birtakım “devlet görevlerinin” olduğu söylenebilir.

SINIF MÜCADELESİNDEN

SINIF MÜCADELESİNDEN

■ ALİ BÜYÜKDERE

İşçi kardeşim merhaba!

Hayatımın büyük çoğunluğunu fabrikalarda çalışarak ve sınıf mücadelesinin içerisinde geçirdim. Köşemin isminden anlaşılacağı üzere Trakya havzasında ve Türkiye’de işçi sınıfının mücadelelerini kalemim elverdiğince sizlere aktarmaya, deneyimlerimizi ortaklaştırmaya ve elbette mücadelelerimizi birleştirmeye çalışacağım.

Bugün bir işçi kenti olan Çerkezköy’den başlamak istiyorum. Çerkezköy, 1970’lere kadar küçük bir yerleşim yeri olan ilçe, 1971 yılındaki bir Bakanlar Kurulu kararı ile kalkınmada öncelikli yöreler kapsamına alınmıştır. 1973 yılında Organize Sanayi Bölgesi kurulmasıyla birlikte hızla büyümüş, köylerden göç almış ve büyük şehirlerden fabrikaların taşınmasıyla birlikte tam bir işçi havzasına dönmüştür. Genellikle ihracata dönük üretim yapan metal, dokuma, makine üretimi, petro-kimya fabrikalarında 100 bini aşkın işçi çalışmaktadır.

Çerkezköy bir emekçi kenti olmasına rağmen, kentin sahipleri patronlar ve onların yerel temsilcileridir. Eğer Çerkezköy niteliksel olarak emeğin başkenti olsaydı, bu kadar işsizlik olmazdı, bunca işçi, barınma sorunu ile karşı karşıya kalmazdı. (İŞKUR verilerine göre şehirde kayıtlı işsiz sayısı 43 bin 206.) İşçilerin çocuklarını okutabilecekleri düzgün okullar olsaydı, patronların stajyer köleleri olsun diye çocuklarımızı üç kuruşa çalıştırmazdık! Büyük çoğunluk asgari sefalet ücretine mahkûm olmazdık. Mesaiye kalmak ve hatta haftanın yedinci gününde de çalışmak için dört gözle beklemezdik. Sözün kısası, Çerkezköy köleleştirilen işçilerin değil, servetine servet katan patronların kentidir. Asgari ücretin açıklık sınırının altında kalmasıyla birlikte, biz işçilerin bu yoksulluğa karşı mücadeleden başka şansımız yok.

Bölgemizde birçok iş yerinde kendiliğinden yükselen mücadelelerin, sendika ağalarının elleriyle sönmülendirilmesi, işçilerin sınıf mücadelesinde geriye düşmesine ve sendikaya güvenmemesine neden oluyor. Aynı zamanda mevcut siyasi partilerin ve bazı sınıf örgütlerinin yanlış politikalarından dolayı da bu mücadeleler birikmemektedir. Her iş yerindeki sınıf mücadelesi neredeyse “0” noktasından başlamaktadır.

Biz işçiler bulunduğu her iş yerinde sektörel ve ulusal komiteler kurmak, mücadelelerimizi ve deneyimlerimizi biriktirmek, birleştirmek zorundayız. Sendika ağalarına güvenmek yerine, kendi taban örgütlenmelerimizi inşa etmeliyiz. Ve bu örgütlenmelerin yanında işçi sınıfının siyasi mücadelesinin ifadesi olan sınıf partisini inşa ederek, fabrikadan mahalleye, sokaktan parlamentoya işçi sınıfının siyasetini taşımamız. Artan mücadeleleri bu hattan öğelersek, büyük zaferlerin kapısını açabiliriz.

VARDIYADAN YÜKSELEN SESLER

İŞÇİLER SINIF KARDEŞİDİR

“İşçiler kardeş, patronlar kalırsın” sözünü duymayan yoktur sanırım. Patronların kardeşliği aşikâr... Siyasetçilerin büyük çoğunluğu da aynı zamanda patron! Doğal olarak, parlamentoda bir yasa çıkaracaklarsa önce patronlara hizmet etme düşüncesi ile hareket ediyorlar. Patronların hükümeti de muhalefeti de aynı...

Peki, bizim kardeşliğimiz nerede? Patronlar din, dil, ırk ayrımı yapmadan tezgâh başında bizim sırtımızdaki deriyi söküyor.

AMBALAJ İŞÇİSİ SEFALETE MAHKUM MU?

Merhaba arkadaşlar, ben Çerkezköy Veliköy OSB’de ambalaj üretimi yapan bir iş yerinde çalışıyorum. İş yerimizde çalışma saatleri çok yüksek. Günde 12 saat çalışıyoruz. Bunun karşılığı olarak sadece asgari ücretin üzerine 1000 TL fark alıyoruz

İlk işe girdiğimde tek vardiya

Aramıza ırk, mezhep, siyasi parti farkını ve hatta tuttuğumuz takım dahi sokup bizleri böl parçalamayı yönet mantığı ile yönetiyorlar.

Bizler kardeş isek önce birlik olacağız. Tek bir karıncanın sudaki yaşam kalım mücadelesi sonuçsuz kalır, ama birbirlerine tutunurlarsa sudan kurtulurlar. Biz milyonlarca işçi de karıncalar gibi

sistemi vardı, şimdi iki vardiyaya böldüler. 12 saat çalışıyoruz, bu da yetmezmiş gibi gece vardiyası çıkardılar. Bu sistem kadın arkadaşlarımız için çok daha zor. 12 saat gece çalışması çekilmez bir hal alıyor. Patronlar, işe ihtiyacımız olduğunu ve çalışmak zorunda olduğumuzu bildiği için servetine

birlik olacağız, o azgın suların hep birlikte kurtulacağız.

Bunun için önce bizler birlik olacağız. Ömrünü işçi sınıfının kurtuluşuna adanmış bir işçi olarak, tüm işçi sınıfının tek yumruk olduğu günün hayaliyle yaşıyorum. O gün geldiğinde hiçbir gücün o yumruğu ayıramayacağını biliyorum.

Çerkezköy OSB’den
Bir Kimya/Tekstil İşçisi

servet katmak için biz çalışanları iliklerimize kadar sömürüyorlar. Bu sömürünün farkındayız ancak birlik olup mücadele edemiyoruz. Çoğu arkadaşımız işten çıkarılma korkusundan dolayı seslerini çıkaramıyor.

Çerkezköy OSB’den
Bir Ambalaj İşçisi

MANİSA ORGANİZE SANAYİ’DE ÖFKE BİLENİYOR

Manisa Organize Sanayi’deki tüm iş yerlerinde ana konu geçim sıkıntısı. Mesela yanımızda ekmek fabrikası var, karşımızda Belenco reçine fabrikası, yine karşımızda Vestel’in batarya pil şarj cihazı fabrikası var. Hepsinde bıçak kemikte. Üstüne deprem oldu. Bizler çok etkilendik, yüreklerimiz kan revan acılarımız büyük. Halk olarak bittik, tüm yoksunluğumuzu unuttuk, dayanıştık. Ancak bu sistemi değiştirmek zorundayız. Deprem değil kapitalist sistem, rant öldürdü.

Bir işçi olarak zor bir dönemdeyiz. Ancak umutsuz kalmamak gerekir, çünkü umut her şeydir. Biz de toplu iş sözleşmesinden geçtik. Ancak içerideki bölünmüşlükten

patronun karşısına birlik ile çıkmadık. Sendika da bastırmadı. Sarı sendikalı bürokratlar, patronların hakkımız olan promosyonumuzu göz göre göre yemelerine göz yumdular. 3.500 TL’yi sadaka gibi verdiler, hakkımız olan promosyonumuzu vermediler. Toplu iş sözleşmesinde bir de arabulucu girdi araya. O kötü sözleşmeyi bile zora soktular.

Sol hareketin hepsine çok kızıyorum. Ben fabrikada çalışıyorum, iş görüldüğü gibi değil. İşçiyi örgütlemek zor değil. Ama sosyalistler hep şehir merkezlerinde. Emekçiler yalnız. Bu dünya düzeni, çıkar menfaat üzerine yürüyor.

Hakkımızı çok çaldılar. Türk

Metal Sendikası, davul zurna eşliğinde fabrika içinde kutlama yaptı. Banka borçlarımız var, aldığımız yetmiyor. Çarşı, pazar, markete çıktığında her şey hayat pahası... Yıllardır bu fabrikadayım. Ne aldık ne verdik yıllarım gidiyor. Üstelik engelli işçiyim. Devlet benden vergi alıyor.

Herkes geçim sıkıntısında ve durumun farkında. Bir araya gelip durumu değiştirmek gerekiyor. İşçiler, kadınlar, gençler sokaklara çıkmalı, hakkını aramalı. Bu zalim sistemi değiştirmek için birlik olma zamanı.

Örgütlenirsek, omuz omuza mücadele edersek patronların ve hükümetin Lale Devri’ne son veririz.

ALTINYILDIZ İŞÇİSİ BİRLİK OLACAK

Bir iş yerinde sendikalı olmak, örgütlü olduğumuz anlamına gelmez. Biz işçiler, kendi aramızda örgütü olmadığımız sürece ezilmeye, sömürülmeye mahkûmuz.

Ben Çerkezköy OSB bulunan Altinyıldız İplik fabrikasında ça-

lışan bir kadın işçiyim. Fabrikada Teksif Sendikası örgütlü ama biz çalışanlar, kendi aramızda örgütlü olmadığımız için, her türlü mobbing ve baskılara uğruyoruz. Hatta baskılara dayanamayan arkadaşlarımız ya bölüm değiştiriyor ya da istifa ediyor.

Bu baskılara elbette karşı olmak için bölüm değiştirmek çözüm değil. Tek çözüm içeride örgütlenip birlik olmak. Ancak birlik olursak kazanabiliriz. Sadece sendikalı olmak yetmez.

Çerkezköy Altinyıldız’dan
Bir Tekstil İşçisi

İŞÇİNİN AVUKATINA SOR

Depremden etkilenen illerimizle ilgili işveren, esnaf, tacirlerle ilgili birçok erteleme ve düzenlemeye gidilmiş, ancak işçiler unutulmuştur. Öncelikle pandemi sürecinde de

olduğu gibi işten çıkarmalar yasaklanmalı ve hatta deprem bölgesinde yapılacak düzenlemelerin kapsamına aileleri, deprem bölgesinde yaşayan işçiler de dahil edilmelidir.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ

Dünya ve elbette Türkiye, büyük bir buhrandan geçiyor. Pandeminin, küresel ısınmanın yarattığı kıtlık ve Rusya'nın Ukrayna işgali sonrasında gelişen enerji ve gıda krizleri, tüm dünyada maliyetlerin artmasına, enflasyona ve dolayısıyla siyasi-ekonomik krizlere sebep oldu. Ayrıca ABD ve Çin arasındaki egemenlik kavgası da siyasi ve ekonomik krizleri daha da derinleştiriyor. Patronlar sınıfı ve siyasi iktidarlar ise bu krizlerin bedelini biz işçi sınıfının sırtına yüklemeye çalışıyor.

Dünya'nın birçok yerinde, emekçiler geçim sıkıntısına, haklarının

azaltılmasına ve demokrasiye yapılan saldırılara karşı ayakta.

İngiltere'de, sendikalı işçilerin işten çıkarılmasını kolaylaştıran yasa kabul edildi. Bu işçi düşmanı yasaya karşı ülke çapında grev ilan edildi. Okullar kapatıldı ve birçok sektörde çalışanlar iş bıraktı. Genel grev dalgası, İngiltere Başkanı Rishi Sunak'a geri adım attırdı.

Fransa'da ise emeklilik yaşının 64'e yükseltilmesi için hazırlanan kanun teklifi üzerine toplu taşıma ve demiryolu işçileri greve gitmişti. Ülkenin en büyük işveren federasyonu MEDEF'in Marsilya'daki binalarının önü duvarla kapatılmıştı. Macron

ise uzun süredir kanun teklifinin yasallaşmasında ısrarını sürdürüyor. Sendikaların çağrısıyla, 7 Mart'ta ülke genelinde yüzbinlerce çalışan grevdeydi. Önümüzdeki süreçte Fransa'da kitle seferberlikleri daha da sertleşecek.

Peru'da, Boluarte'nin istifası ve erken seçime gidilmesi talep edilen gösterilerde, halkın kararlılığına karşı devlet sertliğini arttırıyor. Protestocular ile polis arasında çıkan çatışmalarda yaşanan ölüm sayısı 60'ı geçti. Anketlere göre halkın %85'i seçilmemiş kongreyi reddediyor.

Brezilya'da Bolsonaro taraftarlarının parlamento baskını ve darbe girişimleri emekçi halkın birliği ile geri püskürtüldü. Topraksız İşçi Hareketi (MST)'nden, Mücadeleci Sendikalar Birliği CONLUTAS'a birçok

sınıf örgütü sokakları darbecilere terk etmeyerek önemli bir gerici gücü durdurdu. Şimdi daha önemli mücadeleler için hazırlıklar başladı.

Sri Lanka'da kitle seferberlikleri sonrasında devrilen Rajapakse'nin ardından iktidara gelen Sri Lanka burjuvazisinin temsilcisi Ranil Wickremesinghe, IMF kemer sıkma politikalarını ve işçi sınıfına saldırılarını yoğunlaştırdı.

Sri Lanka işçi sınıfı bu saldırılara karşı 3 Mart'ta 1 günlük uyarı genel grevi yaptı. Saldırıların sürmesi ve geri adım atılmaması halinde, eylemliliklerin süresiz genel greve gitmesi bekleniyor.

İran'da aylardır süren kitlesel eylemler devam ediyor. İsfahan'da metal işçileri tehdit, işten çıkarma, gözaltı, tutuklama, polis şiddetine rağmen grevlerini sürdürüyorlar.

İşçiler, patronlar sınıfının tüm saldırılarını mağlup etmek için savaşıyor. Bizlere düşen görev, dünyanın hangi köşesinde olursa olsun sınıf kardeşlerimizin yükselttiği mücadeleleri desteklemek ve saldırılara karşı birleşmektir.

ÖZELLEŞTİRME VE REFORMİZM MARİFETİYLE CİNAYET

Hellenic Train Katliamı - Yunanistan

28 Şubat'ı 1 Mart'a bağlayan gece, Yunanistan tarihinin en büyük katliamlarından biri yaşandı. Larissa'da 350 kişiyi taşıyan yolcu treni, karşıdan gelen yük treniyle kafa kafaya çarpıştı. Kazada 57 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı.

Başbakan Miçotakis, açıklamasında kazanın sebebini bir istasyon şefinin basit hatasına bağladı. Ne var ki bu katliam bir rastlantı eseri gerçekleşmedi. Kazanın koşulları oluşmuştu. Sadece dikkatsiz bir görevlinin trajik bir hata yapması gerekiyordu. Bu hata da gerçekleşti. Az deneyimli bir istasyon şefinin nöbetinde eksik güvenlik önlemleri yüzünden iki tren kafa kafaya geldi. Demiryolu sendikasının lideri Nikos Tsikalakis, işletmeci firmaya ve ilgili kamu kurumlarına defalarca çağrı yaptıklarını bildirdi. Güvenlik önlemlerinin yetersiz olduğu defalarca rapor edildi. Buna göre sinyalizasyon sisteminde de ciddi sorunlar

yaşanıyordu. Bunun yanında, işletmeci şirket, aşırı kar hırslından dolayı eksik personel istihdam etmekteydi. Mevcut demiryolu sisteminde istihdam edilmesi gereken 2000 personelin işini 750 demiryolu işçisi sürdürüyordu. Kapitalist birikim modeli onlarca insanın kanına girdi.

Bu noktada pas geçmememiz gereken bir durum daha var. Syriza iktidara gelirken, IMF'ye olan 1,6 milyar Euro'luk borç taksitini ödemeyi reddetmişti. Hatta kreditorlerle olan anlaşmanın iptali için referandum yapmıştı. Yunanistan halkı ezici bir şekilde dış borçların ödenmemesi için referandumda oy vermişti. Ne var ki bunu izleyen süreçte Syriza-ANEL iktidarı sistemden kopmadan kapitalizmle barış içinde mutlu olunamayacağını acı bir şekilde öğrendi. Avrupa'nın en büyük aktarma limanı olan Pire, Çin COSCO firmasına satıldı. Katliamın faili Yunanistan Devlet Demiryolu şirketinin işletme

hakkı ise "Ferrovie dello Stato Italiano" isimli İtalyan şirketine satılarak özelleştirildi. Aynı zamanda bu katliamın bir diğer sorumlusu da reformizm oldu.

Sadece demiryolu sisteminde değil ülke genelinde tüm kamu hizmetlerinde kemer sıkma ve kamu harcamalarının azaltılması sebebiyle yapılması gereken bakım onarım ve yenileme çalışmaları uygun bir şekilde yapılamamakta.

Halktan çalınan kaynakların bedeli yine halktan kesilen ağır vergiler ve hizmet kesintileriyle karşılanmakta. Emekli maaşlarından ve işçi ücretlerinden alınan vergiler ise artmakta.

Siyasi iktidarlar ise tüm bu katliamları bize trajik bir hata, kaderin cilvesi, mukadderat olarak göstermeye çalışmakta. Hataların gizlenmesi için münferit kişileri suçlamakta. Egemenler, katliamı maske-

lemek için örtbas aparatlarını icat etmekte pek hamarat.

Gerek Türkiye'de yaşadığımız deprem felaketi olsun, gerek Larissa tren kazası olsun, kapitalist sistemin halkların katili olduğu net bir şekilde görülüyor. Bizlere düşen ise "Ya Sosyalizm, Ya Barbarlık" düsturundan sapmadan, sermayeyle uzlaşmadan, kopuşun yollarını bulmak, bu politik yapıların inşasını sağlamaktır.

Ukrayna'da İşgal ve Direniş Birinci Yılında

Rusya, işgale başlar-ken, Zelensky hükümetini düşürerek, Rusya yanlısı kukla bir hükümet kurmak, Donbas, Lugansk ve Kırım'ı Ukrayna'dan koparmak ve Azak Denizi'ni bir Rus iç denizi haline getirmek istiyordu. Ayrıca Ukrayna'nın askeri altyapısını tahrip etmeyi ve Batı ile olan yakınlaşmasını durdurmayı hedefliyordu.

Putin, işgalin bahanesi olarak neo-Nazileri gösteriyor ve Ukrayna'yı arındıracağını iddia ediyordu. Ukrayna'nın NATO üyesi olmasını kabul etmeyeceklerini ve sınırlarında NATO silahlarına izin vermeyeceklerini söylüyordu. Ve tarihsel tartışmalara girerek Ukraynalıların aslında Rus olduğunu öne sürüyordu. Lenin'i Ukrayna'ya bağımsızlık vermekle suçluyor ve Çar Büyük Petro'yu övüyordu.

Putin, Ukrayna'da belli bir güç gösterisinin ardından zaten deneyimsiz olan Zelensky hükümetini Kiev'de devirip, bir tür Belarus haline getirmeyi planlıyordu. Putin gibi birçok ülke de bu işgalin kısa sürede biteceğini tahmin ediyordu ama hiç de öyle olmadı. Ukrayna halkı ve ordu muazzam bir direniş gösterdi. Kiev ve Harkov, iki büyük şehir de düşürülemedi.

Bunun ilk nedeni, Putin'in

işgal gerekçelerinin güçsüzlüğüydü. Nazi'ler Ukrayna'da vardı, ancak Rusya'da da hiç azımsanmayacak bir topluluktu. Bundan dolayı işgal mantıksızdı. İkincisi 2014 yılına kadar Batı ülkeleri Ukrayna'ya ciddi bir silah satmamıştı. 2014 sonrası da önemli silahları vermedi. Örneğin tank, savaş uçağı, kısa ve uzun menzilli füze vermedi. Savaşın birinci yılı geçmişken, hala uçak vermediğini, tank vermeyi yeni kabul ettiğini de hatırlamak iyi olur. (Hala yeterli ağır silah desteğı vermiyor.) Üçüncüsü de Ukrayna halkının ulusal bilinci yükseldi ve muazzam bir ulusal direniş gösterdi. Putin bunda da yanıldı. "Ukraynalı diye bir ulus yok" demek haklıydı. Üstelik bir ulus olmasa da bağımsız bir ülkeyi işgal etme hakkını Rusya'ya vermezdi. Putin, NATO yayılmacılığı konusundaysa haklıydı. Ancak Ukrayna'nın hemen kabul edilmeyeceğı açıkken Rusya, işgal dışında diplomatik yolları denemedi.

İŞGAL BAŞARISIZ

Kiev ve Harkov başarısızlıklarının arzından, Güneyde Heron'u da Putin kaybetti. Karadeniz bağlantısı kesilemedi. Ülke içinde seferberlik ilan etti ama yeterli halk desteğini alamadı. 500 bine yakın genç ülkeyi terk etti. Yoksul Doğu

halklarının gençleri orduya yaygın biçimde alındı. Paralı asker şirketi Wagner, düzenli ordunun önüne geçmeye başladı.

Batı, Rusya'ya yaptırım kararı aldı. Rusya, uluslararası "swift" sisteminden çıkarıldı. Buna rağmen Rusya ekonomisi ve Putin'in otoritesi sarsılmadı. Yabancı ülkeler ambargoyu ticari faydaya çevirme peşine düştüler.

Ancak ambargo, Batı'nın Rusya'ya enerji bağımlılığını azalttı. Rusya'nın yerini ABD enerji şirketleri almaya başladı. Almanya'ya gaz taşıyan Kuzey Akım II durdu. Savaşın sonucunda, AB de mutlu olmasa da ABD yanında kaldı. İşgalin sonucunda NATO güçlenerek çıktı. İsveç ve Finlandiya'nın başvuruları ile Rusya sınırına doğru genişlemesini

sürdürdü. Almanya ve Japonya'nın yeniden ordu kurma kararı almalarını da buna eklemek gerekir.

Her şeye rağmen Rusya ekonomisi ve Putin rejimi çökmedi. Putin, dış tehdide halkı ikna etti. Güçlü yeraltı kaynakları ve düşünülen daha iyi olduğu açığa çıkan ekonomisiyle ambargoya direndi. Rusya özellikle otomotiv ve teknoloji konularında sorunlar yaşıyor. Batı'dan teknoloji alamaması, rafinerilerdeki makinelerde, dijital dünyada olumsuz etki yarattı.

Ukrayna ise ulusal birliğini sağladı. Zelensky hükümeti yolsuzluklarla sarsılsa da güçlendi. Bütün bunlara savaşın tıkandığı noktada Batı'nın tank sevkiyatı desteğini onaylaması eklendi.

Savaşta, bir yerinde kalma

durumu var. Küçük kasa-balarda uzun süreli ve büyük kayıplı çatışmalar yaşanıyor. Rusya kontrol ettiği bölgelerden çıkmadan anlaşmak istiyor. ABD savaşın uzamasını ve Rusya'nın askeri ve ekonomik açıdan zayıflamasını bekliyor. Üstelik bunu doğrudan savaşmadan ve asker kaybetmeden yapıyor. Ukrayna'yı finanse ediyor. Ve bu haksız savaşın uzaması hem iki ülkenin emekçilerine hem dünya halklarına büyük zararlar veriyor. Rusya'da demokrasi rafa kalkarken, Ukrayna da artan oranda ABD ve AB 'ye bağımlı hale geliyor. Ukrayna'da işgale hayır derken, emperyalizmden ve Zelensky hükümetinden bağımsız bir işçi ve emekçi halk cephesi için mücadeleyi sürdürmek gerekiyor.

ŞUBAT DEVRİMİ

İlk işçi devleti deneyiminden ilk sovyet deneyimine...

Şubat Devrimi, Rusya Çarlığı'nda, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde başlamıştır. O zamanki takvime göre, Şubat 1917'ye denk geldiği için, Şubat Devrimi olarak tarihe geçmiştir. Toprak ağalarının zulmü altındaki köylüler, fabrikalarda açlık koşullarında çalışan işçiler, özgürlük aşkıyla yanan gençler, aydınlar, ekmek ve barış isteyen kadınlar, zenginler için savaşmaktan yorulan askerler, devrimin ateşini körüklemiştir.

11 Mart (26 Şubat)'ta Nevski Caddesi'nde polis göstericilere ateş açması, askerlerin bir kısmını halkın yanına geçirmiştir. Ayaklanma sonucunda çarlık rejimi devrilmiştir.

13 Mart günü Nova Mir'de şöyle yazıyordu: "İkinci Rus devriminin başlangıcına tanık oluyoruz". Devrim 1905'de kaldığı yerden yeniden başlamıştı. Şubat Devrimi'yle başlayan değişim, Ekim 1917'de işçi sınıfının kendi meclisine yani Sovyetler'e dayalı bir hükümet ile zafere ulaştı.

TARİHTE İLK İŞÇİ DEVLETİ: PARIS KOMÜNÜ

17-18 Mart 1871 gecesini, Cumhuriyetçi Thiers hükümetinin askerleri, Belleville'e [Paris Mahallesi'ne] gönderildikten sonra, Ulusal Muhafızların Paris'e bakan Montmartre tepesine yerleştirdiği 271 topu ve 146 makineli tüfeği geri almaya çalıştı. Ama ön planda kadın komitelerinin (aralarında Profesör Louise Michel'inki) yer aldığı proletarya, yolu kapatır ve askerleri emirlere itaatsizlik etmeye, generallere karşı ayaklanmaya davet eder. Ulusal Muhafızlar Merkez Komitesi'nin yönetiminde, şehrin tüm sınır merkezlerinin işgal edilmesi ve hükümetin merkezi olan Hotel de Ville'i ele geçirmesi, ayaklanmanın başlangıcıdır. Burjuva hükümet başkentten kaçır ve komşu Versay'a sığınır

La barricade de la place Blanche défendue par des Femmes.

TARİHTEKİ İLK "SOVYET" TİPİ YAPI

Ulusal Muhafızlar, 1871'de artık bir işçi milisiydi. Paris'te üç yüz bin silahlı işçi, Marx'ın o günlerde yazdığı gibi, burjuvazinin önündeki ana engeli oluşturuyordu. Hükümetin, işçileri ekonomik krizin (ve savaş borçlarının) bedelini ödemeye zorlama girişiminin önünde bir engel.

Sanayi işçileri ve zanaatkârlardan oluşan bu yeni Ulusal Muhafızlar, kendi yapısı ve organlarına sahipti. İşçiler,

Paris'te yüksek bir yoğunluğa sahip nispeten gelişmiş bir sınıftı:70.000 işçi tersanelerde çalışıyordu, diğer büyük yoğunlaşmalar Govin lokomotif fabrikası, Louvre silah fabrikası vb. idi. Ve Ulusal Muhafızlar, bir bakıma, 1905'in devriminde ve yine Şubat 1917'de Rusya'da doğan işçi ve asker konseylerini (Sovyetler) öngören bir yapıya sahipti.

İKİ AYLIK İŞÇİ HÜKÜMETİ

Ayaklanma ve Hükümet Sara-

yı ile Paris'in alınması, ordunun bölünmesi ve kapitalist yönetimin bir yapı olarak dağılması, yani burjuva devletin devrilmesi, tarihteki ilk işçi hükümetinin doğum eylemlerini oluşturur. Sadece iki ay sürecek bir hükümet.

Toplumu tüm yönleriyle devrimle değiştiren iki ay. Komünarların çok sayıda günlük gazetesi vardı. Yeni iktidarı organize etmek için çok sayıda günlük meclis vardı: buluşma yerleri yeterli değildi, bu nedenle papazlar ve

13 Mart günü Nova Mir’de şöyle yazıyordu: “İkinci Rus devriminin başlangıcına tanık oluyoruz.” Devrim 1905’de kaldığı yerden yeniden başlamıştı. Şubat Devrimi’yle başlayan değişim, Ekim 1917’de işçi sınıfının kendi meclisine yani Sovyetler’e dayalı bir hükümet ile zafere ulaştı.

haçları kiliselerden atıldı ve her yer işçi iktidarının idaresi için bir araca dönüştürüldü.

İktidarın ele geçirilmesinden birkaç gün sonra, burjuva parlamenterlerin (yeni Cumhuriyet tarafından seçilen) Versay’a kaçışının ardından, Ulusal Muhafızlar Merkez Komitesi, başka bir parlamentoyu değil, tam olarak yasama, yürütme ve yargı yetkileri üstlenen bir Komünü (yaklaşık doksan üyeli), seçmek için yeni seçimler çağrısında bulundu.

İşçi hükümeti derhal bir dizi önlem alacaktı: fabrikalara el konulması ve işçilerin kontrolü altında yeniden örgütlenmesi, boş evlere el konulması ve işçilere dağıtılması, ücretsiz tıbbi yardım (ve kadınlara kürtaj hakkı), eğitimde kapsamlı reform (artık burjuvazinin bir aracı

değildi), kilise mülklerinin müllüksüzleştirilmesi...

Bu önlemlerin sadece bir kısmı fiilen uygulandı. Zaman yetersizdi, hükümetin tek sesli ve tutarlı bir liderliği yoktu. Her şeyden önce, bir-biriyle henüz savaştan çıkan düşman Fransız ve Prusya burjuvazilerinin, işçi devrimini ezme zamanı geldiğinde yeniden tam bir ortaklıkla gerçekleştirdikleri saldırıya karşı, yeni iktidarı derhal savunmak gerekiyordu. Paris silahlarla kuşatılmıştı ve eşi görülmemiş bir katliam gerçekleştirilmek için istila edilmişti (burjuvazi yüz binden fazla kişiyi yargıladı, binlercesine işkence etti). 28 Mayıs 1871’de Thiers hükümet birlikleri (Bismarck’ın yardımıyla yeniden oluşturuldu) son barikatı yıkarak Paris’i geri aldı.

paris’te ne oldu?

18 EYLÜL 1870

PARIS KUŞATMASI

Prusya ordularına karşı savunmaya geçen herkes Ulusal muhafızlarda silahlandı. Bu durum ileride işçilerin silahlı milis güç oluşturmasında etkili oldu. Milisler 4 ay boyunca Paris’i savundular.

18 MART 1871

BURJUVA HÜKÜMET
PARIS’E SALDIRIYOR

Hükümet birliklerinin kente saldıracağı haberini alan işçiler sokaklarda barikatlar kurmaya başladılar. Paris’in yönetimini ele geçirdiler.

28 MAYIS 1871

KOMÜNÜN DÜŞÜŞÜ

Komüncülere karşı Bismarck ile iş birliği yapan hükümet Bismarckın orduları ile birlikte Paris’e saldırdı. Bismarck orduları ile Paris’e girip komünü kanlı bir şekilde dağıttı.

4 EYLÜL 1870

ÜÇÜNCÜ CUMHURİYET
İLAN EDİLDİ

Paris halkı 4 Eylül’de, eski yasama Meclisinin toplantısını bastı. Bunun sonucu olarak cumhuriyet yeniden ilan edildi.

26 OCAK 1871

PRUSYA-FRANSA
BARIŞ ANLAŞMASI

Burjuva hükümet Prusya ile barış anlaşması imzalayıp Paris’i Prusyalılara vermeyi kabul etti. Parisli emekçiler bu karardan hiç memnun değildi. Direnişe devam etme kararı aldılar.

28 MART 1871

KOMÜN İLANI

Ulusal muhafızlar yönetimi seçimle belirlenmiş 92 üyeli kurula devretti. Resmen “Paris Komünü” kurulmuş oldu.

Kadınlar ve Deprem

Depremden önce çalışan kadınlar, ellerinde hiçbir şey olmadan göçtükleri şehirlerde, erkeklere göre daha zor istihdam şansı bulacaklar.

6 Şubat 2023 tarihinde, Kahramanmaraş merkezli iki büyük deprem sonucunda resmi rakamlarla 46.000, gerçekte yüzbinlerce insanımızı kaybettik. Devletin arama kurtarma çalışmalarını 3 gün boyunca düzgün şekilde gerçekleştirememesi can kaybının artmasına neden oldu.

Depreminden 1 ay geçti ve hala yeterince çadır, battaniye yok. Deprem bölgelerindeki insanlar için, uzun bir süre yaşam koşulları oldukça zorlu olacak. Bir çadırda 7 - 8 aile bir arada kalmaya çalışılan çok sayıda yer var. Büyük çoğunluk çadırsız olduğu için arabalarda ya da kendi imkânlarıyla kurdukları derme çatma çadırlarda yaşamaya çalışıyor.

KADINLAR VE LGBTİ+LAR DEPREMDE İKİ KEZ MAĞDUR

Çadır olan bölgelerde, depremde olmalarına rağmen çadır içinde yaşamasına müsaade edilmeyen kadınlar ve LGBTİ+lar oldu. Toplumdaki öğrenilmiş ahlak kuralları ve önyargılar, yalnız yaşayan kadınlar ve LGBTİQ+ların depremden sonra bir kere de toplumun fertleri tarafından mağdur edilmesine yol açtı. Yardımlardan en az şekilde yararlanabiliyor ve dışlanıyorlar. Mültecilere uygulanan ayrımcılık, bu şekilde de kendini gösteriyor. Toplumdaki "onlara sıra gelene kadar" dü-

şüncesi, yardım edilen kişileri bir hiyerarşik düzene oturtuyor. Bu hiyerarşik düzende en alt sırada yalnız yaşayan kadınlar, LGBTİ+lar ve mülteciler var.

Evli olmayan kadın, trans kadın, mahallede "adı çıkmış" kadın, yaşadıkları mahallede herkes evlerini kaybetmiş olsa bile, birlikte kalınan çadıra kabul edilmezler. Kabul edilseler dahi onları suçlayan ve hor gören bakışlardan kurtulamazlar.

Depreminden önce çalışan kadınlar, ellerinde hiçbir şey olmadan göçtükleri şehirlerde, erkeklere göre daha zor istihdam şansı bulacaklar.

Deprem sonrası ped, iç çamaşırı istemeye utanan kadınlar, acil ihtiyaçlarına karşın susmayı tercih ettiler. Yine toplumun öğrenilmiş ahlak kuralları bir de bu yönden kadınların elini, kolunu ve dilini bağladı.

Birçok bölgeye temiz su verilemediği için banyo ve bulaşık ihtiyaçları sokaklarda birikmiş olan sulardan giderilmeye çalışılıyor. Sokaktaki suyu ailesine taşıyan ise bir kadın... Çünkü evleri yıkılmış ve çadırda kalıyor olsalar bile bulaşıktan kadınlar sorumlu-

dur.

Bir diğer sorun da şiddet ve tacizdir. Evlerini ve ailelerini kaybeden kadınlar ve çocuklar erkek şiddetine daha fazla maruz kalmaktadırlar. Gidecek yeri olmayan kadınlar ve çocuklar ayrıldıkları eşlerinin, akrabalarının ve bazen hiç tanımadıkları insanların yanında kalırken bedenlerini de korumak için mücadele etmektedirler.

Kalacak başka yeri olmadığı için, şiddet faili eşinin yanına dönmek zorunda kalan ve eşi tarafından kaynar sui le yakılan depremzede kadın ve duyulmayan niceleri var olma savaşı vermektedir. Keza dini tarikatlar savunmasız çocukları ve kadınları kendi tarikat evlerine alarak onların mağduriyetini arttırmaktadır. Şeriatçı örgütlenmeye izin veren hükümet, toplumsal tepkiye rağmen bu istismara ise sessiz kalmaktadır.

UMUT ÖRGÜTLÜLÜKTE!

Felaket sonrasında Türkiye'de, halkın muazzam seferberlik gücüne bir kere daha şahit olduk. Yetkili kimse gelmediği için halk, birbirinin yardımına koştu. Bu yardımlaşmanın büyüklüğüne rağmen, toplum tarafından dışlanan kesimler yine yalnız kaldılar.

Ayrımcılığa karşı kadınların, LGBTİ+ların, mültecilerin dayanışmasını büyütelim. Gericici ideolojilere karşı savaş insanlık için savaştır.

ROSA LUXEMBURG 152 YAŞINDA

"Sizin düzeniniz kum üzerine kurulu... Devrim daha yarın 'zincir şakırtıları içinde' ayağa kalkacak ve şu mesajı verecektir: 'Vardım, varım, var olacağım!'"

5 Mart 1871... Rosa Luxemburg Polonya'nın Zamość kentinde doğdu.

Polonya ve Litvanya Krallığı Sosyal Demokrat hareketini kurdu ve yönetti. Parlak bir devrimci olarak başlangıçta Alman sosyal demokrasinin sol kanadının bir parçasıydı, daha sonra Spartaküs Birliği'ni kuracak ve ardından Almanya'da devrim ve karşı devrimin ateşinde sınanacak Alman Komünist Partisi'nin başlıca inşacılarından olacaktı.

Donanımlı bir Marksist iktisatçı, çok dilli ve enternasyonalist olarak, emperyalizm ve militarizmden, kapitalizmi reforme etmeyi önerenlerle polemiklere, 1905 ve 1917 Rus Devrimleri ve 1918-19 Alman Devrimi üzerine çalışmalara kadar uzanan geniş bir yelpazede eserler üretti.

Rus devriminin başlıca önderlerinden Leon Troçki, kendisinden "Marksist metoda bedeninin organları gibi hakimidi" diye söz ediyordu.

Rosa Luxemburg ve emperyalist savaşa karşı ilk çağrışı yapan Karl Liebknecht önderliğinde, Spartaküs Birliği adlı yeni bir grup kurulacak ve 1918 Kasım'ında Kiel'de donanma üssünden başlayıp tüm Almanya'ya yayılacak ayaklanmalara bu örgütle önderlik etmeye çalışılacaktı.

Ayaklanmalar onlarca şehre yayıldı; işçi ve asker konseyleri kuruldu. 8 Kasım'da Bavyera Sovyet Cumhuriyeti ilan edildi.

Ne var ki, sosyal demokrat önderlik, işçi sınıfının taban organları aracılığıyla derinleştirdikleri devrimi, parlamenter manevralarla ve sokakta devlet terörü aracılığıyla burjuvaziye iade ettiler. Bu süreçte Freikorps adlı karşıdevrimci bir ordu kuruldu ve seferberlikler kanlı bir şekilde ezildi. Devrimin önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, 15 Ocak'ta tutuklanıp öldürüldüler.

İnsan uygarlığı, Alman işçi sınıfının 1930 yılına dek gerçekleştirdiği onlarca ayaklanma aracılığıyla, proletaryanın devrimci diktatörlüğünü kuramamış olmasının bedelini, Nazizmin yükselişi ve 2. Dünya Savaşı'nın akıl almaz yıkımıyla ödeyecekti...

